

Szerző: (csak)

Cím: Margitszigeti séta

Hely

Margitsziget

Idő

"1915"

Személy

Forrás:

Alkotmány

Bp.

1915. IV. 30

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Margitszigeti séta.

Szegény halandó, aki megtörtén térsz be a drága boltokba egy pohár tejért, egy darab kavi-csos hadikenyérért, aki éjjel-nappal, bent a hiva-talodban vagy az üzletedben, künn az utcán, a villamoson, kávéházban, mindenütt azon tétel-dől, mikor lesz már vége és nem tudsz szabadulni sehohol és soha háborus, véres, fekete gondolataidtól, gyere velem egy órára felejteni. Kimégy a Margit-szigetre és boldog lehetsz egy órára.

Pedig ki mondhatja most ezt el magáról? Ma csak azt a boldogságot ismerjük, hogy tudunk valakiről, aki még él, aki visszatért a halál föld-jéről, hogy vannak még szeretteink, kedveseink, akik nem gyászolnak, hogy vannak barátaink, akiket még nem sirattunk el; de sirni, mindnyájan sirunk, nyíltan vagy lopva, titokban, mosolyba burkolva a könnyeinket. Mindnyájunkat fogva tart, lenyűgöz az üldöző fekete rém, akinek csont-keze nyomán vérfolyam árad...

De amint a Margitsziget fedett sétánya elő-érünk, a csontkéz bársonyos puha hussá válik és varázspálcával érinti szívünket. A béke, a csendes, idillikus béke napsugaras birodalmába jutottunk kártelen. Elszédülünk, kábultan és önfelédten engedjük, hogy körülöleljen a jácintok, narciszok illata, amely a kerek gruppból terjeng elénk. És a varázsoló pompásan dolgozik, mire a lovasut felső állomásához érünk, már megkönnyebbültünk, meg-szabadultunk minden kínzó és kellemetlen érzéstől és a kibontakozó természet fenséges pompája ejti

rabul lelkünket.

Lóvasut! Lassan hördülő antik jármű, felemás, síneken jár és mégsem villany, gőz hajtja, hanem csak egy szelid tekintetű, jámbor ló segítségével mozog. Régi postakocsik, hajporos dámák, száza-dos galáns idillek jutnak az eszünkbe és amint lassan kocog a szelid mén, az ut mentén a halavány zöld lombok alól, a zsenge fűből kikandikáló mar-gitvirágok milliói üdvözlők az embert. Távolról azt hisszük, talán elkésztett hó fehérlik egy-egy ár-nyasabb helyen, pedig csak a margaréták illatos hóleple az, amelyet most magára öltött Szent-Mar-git szigete, ez az úde, viruló, fiatal lány. És mosolya vonzza, beljebb csábítja az embert tovább, a sűrű bozótok között omladozó romok közé, amelyeket most a csákány kezdett ki, mert szabályozzák, öltöztetik, formát adnak neki az ott serénykedő magyar, sváb, tót munkások.

Ugy ismerjük mindnyájan a sziget minden apró zegét-zugát. De a lassu séta, a tétova szemlélődés közben mindig új, eddig ismeretlen rejtett szép-ségekre bukkanunk. Az idillikus csendben csak a tavasz halk, zsongító, lágy zenéje muzsikál, ennek az ihletett művésznek csodás melódiáit zengi a kacér szellő, a pajkos napsugarak és képzeletünk benépesíti a virágos parkokat, a nyitott bokrokat, a ligeteket régi, porladó mesékkel. Walleau, Fra-gonard képei elevenednek meg előttünk...

A stílusosan megépített kápolna mellett kavi-csos ut vezet, közel a Duna balágához, ahol veszteglő uszályok, kompok, teherszállító-gőzösök felett a pesti bérházóriások silhouettje bontakozik ki. Sietve menekül az emberi szem e látvány elől, nem, nem akarunk visszaemlékezni a nagy, zajos, csunya városra, amely veszekedik és sir... És sietve bu-junk el a frissen nyesett rózsatők között áthaladva a lombok alól fehérén kivillanó padon. Lombok, hatalmas, nekilendült, élettől duzzadó lombok vannak már itt s a levelek sulya alatt immár le-görnyed az ág csaknem a pázsitig s kíváncsian sut-tog az ijedt kis fűszálakkal, amelyek inkább a fehér ruhás, sárga kalapos margarétákkal enyeleg-nek. Ezek közelebb vannak hozzájuk, megértik egymást és már gyönyörű csillogó, tarka szőnyeg-gel vonták be az egész szigetet...

Gondtalan, üdítő kósza séta közben a szigeti karcsu viztorony bontakozik elénk, nem messze tőle hatalmas sárga foltok a zöld fűben: gyermek-láncfű virít, milyen jó volna odatelepedni a pá-zsitra s az idő és tér prózai vonatkozásait feledve a sárga egyszerű mezei virág makaróni-szerű szá-lait egymásba öltögetve gyönyörködni a műre-mekben, amelyek összefűzésében valamikor, mint naiv hiszékeny boldog gyerekek a tökéletesség fokát értük el. És eszünkben jut egy csomó régi Andersen-mese, halvány, megfakult színekben csapja meg az emlékezetünket, a virágok, amelyek mindegyike élt, büszke, dacos, haragos piros pün-kösdi rózsák, szerény, elhetetlen ibolyák, a hival-kodó gólyahir, a hiszékeny, érzélgős nefejejts, nagy ártatlan kék szemével, leszállnak a gnómok, törpék, apró tündérek, gonoszak és jók és benépe-sítik az elhagyatottság néma pompájában illatozó ligetet. S aztán valami furcsa pattogó hangokat hallunk, talán az óriások hadserege jön a törpéink ellen nagy harci zajjal? Felebredünk: nem, csak az obudai hegyek között gyakorlatoznak a mi csukaszürke vitézeink és egy pár gépfegyver katto-gása hatolt be brutálisan, kiméletlenül a szigeti lombok közé...

(csák.)